

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

Μιά βραδεία, σε μιιά συναναστροφή, ένας από τους προσκεκλημένους κατηγορούσε τους χωροφύλακες και καταφερότανε έναντιόν τους.

— Έχετε πολύ δίκιο, του φώναξα, δεν αξίζουν όλοι τους μια πεντάρα! Και για να σας το αποδείξω θα σας διηγηθώ κάτι σχετικό. Στην εξοχή έχω κηπουρό ένα τρώων ενωμοτάχην, τον γέρο Ουλίμαν απ' την Άλοιστία, αρκετά ευρωστύ μ' όλα του τα πενήντα όχτω χρόνια. Αφού έπιασε κ' έκλεισε στη φυλακή αρκετούς κλέφτες και δολοφόνους, σήμερα ποτίζει λάχανα και λησούδια και είνε πολύ ευχαριστημένος απ' την εργασία του αυτή.

— Ένα πρωί που βρισκότανε στις καλές του μου διηγήθηκε όρθιος μέσα στον κήπο τα εξής :

— Είνε ένννη χρόνια τώρα, κύριε, ποδμαι στην ύπηρεσία σας και είμαι πολύ εδτοχής, αυτό το όμολογώ και μπροστά σας... περιαισώτερο εύτηχης παρά τον καιρό που ήμουν χωροφύλακας. Αν θέλη και εις να τιμωρή σκληρά τους κακούργους άντι να τους κόρη ή να τους στέλνη στο κάτεργο, καλλίτερα θάταν να τους βάζη να γίνον... χωροφύλακες, για υερικούς μονάχη μπνης... Τότε θα βλέπανε! Έτσι με την ποδιά που φορώ τώρα φαίνομαι σαν ένας βλάκας και τίποτε παραπάνω... Έ, λοιπόν, τράβηξα μασηρ φτώχεια στη ζωή μου και μου συμβήκανε τόσα δυστηχηματα που θ' αποτελοοσαν πρώτης τάξεως θέματα για διηγήματα...

... Παντρεύθηκα πολύ νέος και το τ' τράβηξα τα πρώτα χρόνια γά να βγάζω α εξοδά μου ένας θεός το ξέρει. Αργότερα μουθε άλλη συφορα... το παιδί μου, ένα παύλοπαιδο, που μου φαρμάκωσε τη ζωή, που άφισε κι έμένα και τη μάνα του για να πάη να ζήση δεν ξέρω που... και πως...

Μα απ' όλα τ' άτυχηματα που μου συνέβησαν το πειδ τρομερό είνε το εξής : Πρώ δώδεκα χρόνων μιιά όμορφη καλοκαιριάτικη νύχτα, με λαμπρό φεγγάρι, έκανα τήν συννητιομένη επιθεώρησι μου κοντά στο όδοος της Μπουλόνης, σε όχηρώματα προς το Παού. Περωπατούσα σιγά σιγά μ' ένα σύντρυφο μου Κοροικανό, κακό και δξόθυμο που άνοιγε και το μυρμηγκι σαν περωπατούσε. Θα ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα. Που και που περωπαοσαν άμαξια με ζευγαράκια μέσα άγκυλιαομένα. Άξαφνα άκοοσαμε από καμμιά τριανταριά βήματα μακριά μας μιιά τρομερή κραυγή : — Βοήθεια! με σκό...

Τρέξαμε άμεσα και πέσαμε άπάνω σ' ένα άνθρωπο με μλωύζα, ο όποιος κρατώντας ένα μαχαίρι ήταν γοναιστός πάνω από ένα ύψηλο νέο με άνοιχτο καλτο, φράκο κι άσηρη γραβάτα, που γύριζε, φαίνεται, από κανένα χορό. Ο φωνής δεν πρόσφασε να φύγη. Σε μιιά στιγμή τον έπιασαμε και τον δέοσαμε. Δοστογής όμως είχαμε φθάσει πολύ άργά γιατί το θύμα, ειχε δυο μαχαίριες στο πρόσωπο και απ' το ξανό μουστακι του έτερε αιμα πάνω στο ποικάμιό του με τα χρυσά κορμπί.

Μείνε εδώ, ειπα στον σύντρυφο μου τον Κοροικανό. Έγώ πάω να παραδώσω στο τμήμα το δολοφόνο! Θα γυρίσω με βοποθός κι ένα φορέιο για τον σκοτωμένο...

Σύ, παλποφονά, ειπα στον κακούργο, βάδιζε προς και πρόσεχε!

Τραβήξαμε και οι δυο μας για το τμήμα. Έκείνος δεν μιλοοσε... και τι θα τον ώφελούσε αυτό άλλωστε, αφού του ειχα δεμένα τα χέρια, τον κρατούσα απ' τ' γιακά, και πρόσεχα. Περωπατούσε σιγά σιγά χωρίς να λέει τίποτε, ούτε έγω ειχα διάθεσι για κορβένια. Κι όσως περωπαοσαμε κάτω από ένα φανήρι, σταμάτησε ξαφνα, με κοιτάζε και μου ειπε :

— Για κόνταξέ με! Δεν με γνωρίζεις ; Κούννος το κεφάλι του για να ρίξει τα μαλλιά του πίσω κι έπεσε κάτω το κασέκιο του... Ήταν εκείνος! Ο γιός μου ο Γιάννης!...

Θέ μου! Δοο και άν είνε κανεις σκληρός, πάντα είνε στο βάθος άνθρωπος. Έτσι δεν είνε ; Το αίμα μου πάγωσε!... Τόν κόνταξα... Ήταν εκείνος, το παιδί μου! Στεκότανε με γουλωμένα μάτια κι άνοιχτο στόμα, τρομουλιασμένος και μουρμουρίζε με φωνή μεθυσμένου :

— Άκούσε, πατέρα μου... Έγώ ποτέ κακό δεν οού έκανα, γιατί θέλεις να με βάλλης σε μπελάδες ; λέγε!

Πώς δεν μουθε συγκοπή και δεν έπεσα κατάχαμα ή δεν άρχισα να τρέχω σαν τρελλός ; Δεν ξέρω... Τάχασο όμως, ή καρδιά μου και το μυαλό μου παγώσανε. Σ' ένα λεπτό θυμήθηκα χίλια πράματα όλα μαζί... το βάφτισμά του... πόσο ήταν

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Άνατροφή Βασιλική

Μιά ημέρα που έγγραφε μέσα στο σαλονάκι της, ή Βασίλισσα της Νορβηγίας, άκουσε να της χτυπούν την πόρτα.

— Ποιος είναι ; ρώτησε.

— Η Α.Υ. ο Πρίγκηψ Διάδοχος, ήκουσθη μιιά ξερή, παιδική φωνή απ' έξω.

— Πολύ καλά να περιμένη, άπήνητησεν ή Βασίλισσα.

Κατά την έθιμοτυλίαν ο πρίγκηψ είναι υπό τας διαταγάς της βασίλισσης και όχι ή βασίλισσα υπό τας διαταγάς του πρίγκηπος.

Τήν παρατήρησι αντήν την ήσανθή ή πρίγκηψ, και κλαιοντας, σχεδόν, ξανάπε :

— Να μαμά ! είμαι έγω ο μικρούλης σου Όλαφ !

— Α ! άν είναι έτσι έμπα, άπήνητησεν ή βασίλισσα. Πάντοτε γίνομαι ευτυχής, άν βλέπω το παιδάκι μου.

***

Το παλάτι του καταδίκου

Ένας ποιητής του όποιου δεν θα εορτασθη ή εκατονταετηρίς ποτέ, είνε ένας κυνικός κακούργος Λασενέρ, όνομαζόμενος, ο όποιος ειχεν μιάν άπίστευτον ευχέρειαν να κάνη στίχους και να επιτυγχάνη πρώτης τάξεως όμοιοκαταλήξεις.

Μέσα στη φυλακή του, περωπούσε τον καιρό του, κάνοντας ποιήματα πολλά των όποιων έχον κάποιος ποιητική αξία.

Είχε καταδικασθει εις θάνατον και έκαμεν ένα πρώτης τάξεως ποίημα για την κατατόμησί του.

Τή στιγμή που του έκοβαν την κόμη, για να του κόψουν κατόπιν το κεφάλι εις την λαμητόμον, ειχε μιιά αφάνταστη ψυχραιμία, και έλεγεν άποτεινόμενος εις τους περι αυτόν :

— Όλα αυτά με κάνουν να φαντάζομαι ότι είμαι ένας πλούσιος και δυνατός άρχοντας, όπως οι παλαιοι ρηγάδες του μεσαιώνος.

Βγαίνω απ' τον πύργο μου το σιδηροδεμένο, έχω ένα δήμο εις την διάθεσί μου, έχω τους υπηρέτες μου, που

είνε πρόθυμοι εις ότι τους ζητήσω, την φρουρά μου που με συνοδεύει, τώρα που έξερχομαι και μ' όλην αυτήν την συνοδεία, πάω να κάμω τον περίπατό μου, εις... τον άλλον κόσμο!

Όταν έφθασα εις τον τόπον της έκτελέσεως ο Λασενέρ έξακολουθούσε τα άστεια του και τους ώραιούς αυτοχεδίους στίχους του.

— Άρκετά τώρα, τον διέταξεν ο δήμος. Η ώρα έφθασε. Έχεις καμμίαν τελευταίαν θέλησι ;

— Ναί... Ήθελα να μάθω... Κινέζικα!

Φυσικά δεν του έκαμαν το χατήρι αυτό, γιατί έν τιαούτη περιπτώσει θάμενε για πολλά χρόνια το κεφάλι του έπρεπε να μείνει άκόμα κολλημένο στον όμο του...

Συλλέκτης

νόστιμο μικρό, την κόμαρά μας στο έκτο πάτωμα, την φτωχή μάνα του ποδύταν σκουμένη άπάνω στην κοβίνα του, τα πρώτα βήματα του. Την χαρά ποχα σαν έπερωσε το κασέκιο μου και το φοροούσε... Έτοτε άρχισα να συλλογιζομαι την τρομερή καταστροφή... τη μάνα του που θα πέθαινε σαν μάθαινε... το κακυβρημά του απ' τις έφημεριδες. Είνε πράματα που δεν μπορεί κανεις να τα ξηγήσει... Έτοτε λοιπόν απ' τη φρίκη και την άπεχθεία πούχα έναντιόν του, άξαφνα έννοιωσα στην καρδιά μου μιιά άπερησίσιμη τροφερότητα και ευσπλαχνία για το παιδί μου, το αίμα μου!...

Κόνταξα δεξιά και άριστερά... Ο δρόμος ήταν ξερημος και ήσυχος... Τού έλυσα τότε τα χέρια και του ειπα σιγά σιγά σπρωχοντάς τον :

— Άντε ! τράβα, δίνε του!...

Δεν τον ξαναείδα πεί. Αν έκανα άσχημα, ο θεός άς με συγχώρησι!...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο γέρο Ουλίμαν άρχισε συνάξη σαλιγκάρια απ' τα λάχανα...

Henri Lavedan

— Για κοιτάξέ με! Δεν με γνωρίζεις ;